

stelse. Man vidste, at der i den sidste Tid havde hersket et meget spændt Forhold mellem Provst Tønnesen og Kapellanen, efter at dennes Omgang med Væver Hansen og andre bekendte Skibberupere var bleven Provsten bekendt. Og nu ængstedes man for, at Tønnesen — trods alle Forsigtighedsforanstaltninger — ogsaa skulde have faaet Nys om denne Sammenkomst og i sidste Øjeblik ligefrem have forbudt Hr. Hansted at give Møde.

Navnlig røbede Væverens blege Ansigt med de rødrandede Øjne en heftig Beklemmelse. Han vidste, hvad der stod paa Spil for ham, om Kapellanen i Dag svigtede ham. Men han vidste ogsaa, og havde levet i salig Fryd ved at tænke paa, hvilken krigerisk Allarm det vilde vække, naar det Dagen efter blev bekendt i hele Egnen, at Provstens egen Medhjælper havde været Foredragsholder i hans Forsamlingshus.

II.

Endelig saas en ensom Skikkelse oppe paa Strandbakkerne. Det var Emanuel. Han bar en